

ΤΟ ΧΙΟΥΜΟΡ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

ΔΗΜΩΔΗ ΤΟΠΙΚΑ ΔΙΣΤΙΧΑ, ΕΠΑΙΝΟΙ ΚΑΙ ΠΕΡΙΦΡΑΓΜΑΤΑ

ΤΗΣ ΗΠΕΙΡΟΥ

Στά Γιάννενα είν' άμορφες, στην Άρτα μαυρομάτες και στην καίμενη Πρέβεζα κοντούλες και γιομάτες.
- Άρτα άρτημή του κόσμου,
- Άπό Χριστιανούς Άρτινούς κι' από Τούρκους Γιαννάτες να φιλάγεσαι.

ΤΩΝ ΠΑΞΩΝ

- Οί Παξοί της γης τ' άράλι,
- Παξοί κι' Άντιπαξοί... Λόντρες δεκάξη!

ΤΗΣ ΛΕΥΚΑΔΟΣ

Κάλλιο σκόλλο από την Κρήτη παρά φίλο Άγιομαρίτη.
- Δώδεκα Καλαμιώτες, δεκατέσσερες κουβέντες.
ΤΗΣ ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ
'Ο Διάολος είχε τρία παιδιά: τ' ένα κάθισε στην Κρήτη, τ' ό δεύτερο στη Μάνη, τ' ό τρίτο στην Κεφαλληνία.
- Κεφαλληνίτης είσαι, άδίκος είσαι.
- Κρασί άγιομαρίτικο, τρι από τον Πύργο και γυναίκα άπ' τ' Αηξούρι.

ΤΗΣ ΜΑΝΗΣ

Είδες γουρούνα παστρικά, είδες Μανιάτη γνωστό.
- Βρέ Μανιάτη κόρακα κι' ή άλεπού δεκάξη.

ΤΗΣ ΑΡΚΑΔΙΑΣ

Οί Δημητριανίτες είν' Έβραίοι κι' οί Διθραίοι δις Έβραίοι.
- Σαράντα Μεγαλοπολίτες τρώγανε μ' ένα χουλάρι πέρω' ένας λύκος και δέν βρόδθηκε κανενός τ' ό στόμα άδειο να φρονάξη.
- Άν είσαι κλέφτης και φρονάξ, στίς Ρίζες γίνεσαι πατάξ.
- 'Ορ' έσει άπ' τη Βυτίνα πώς περνάτε μέ την πείνα; μέ κοκιά και μέ φεβόθια, μέ καρπόσα παραμύθια.

ΜΩΡΑ-Ι-ΤΙΚΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

- 'Όποιος περπατάει μοσχομυρίζει κι' όποιος κάθεται βρωμιά.
- Η κακή συντροφιά φέρνει άγιάτρεφτη άρρώστεια.
- 'Ο Θεός δίνει τροφή σ'τά πουλιά, μ'ά δέν τή βάζει στή φοιά.
- Τ'ό καλό πουλί άπ' τ' αυγό κελαδεί.
- Η σκόλα από τή βία της στραβά κοντάβια κάνει.

Τρομακτική επανάσταση των βασιλοφρόνων της Βανδέας!

Άνοιξε μ'ά οποιαδήποτε ιστορία. Θ'ά διαβάσετε εκεί με άληθινή συγκίνηση και υπέρτατο ένθουσιασμό λαμπερές σελίδες άγνού κι' άρλοκερφόδης πατριωτισμού, άδαμάστου ήρωισμού, ίστοτισμού γενναιωφύχου άπέναντι των ήττημένων, άγγελικής έπιχειρείας στους άκουσίους των ένόχους, και σιδερένιας πεπρωχίας σ'τό στρατό. Κι' όλες αυτές ή άτάμητες, ή μοναχικές για τήν ήθική άμορφά τους και τ'ό ψυχικό μεγαλείον σελίδες, είνε γραμμένες με τ'ό αίμα του έκλεκτού παιδιού της Γαλλίας, του Λαζάρου 'Ος...

'Ο Μέγας Ναπολέων έλάτρενε τόν 'Ος. Τόν έκτιμούσε και τόν έθαύμαζε. Οί αξιωματικοί και στρατιώτες του έπεφταν και στή φωτιά γι' αυτόν. Είχε γίνει τ'ό ένδάλμα του στρατού και του λαού.

'Όταν ή στάσις της Βανδέας κατεστάλη χάρις σ'τους σκληρούς και έπικούς άγώνες του 'Ος, ό ένδοξος στρατηγός γύρισε γι'ό λίγο σ'τό Παρίσι, μαζύ με τ'ά άτρόμητα στρατεύματά του, των όποιων ένήργησε γενική έπιθεώρηση ένα πρωί σ'τις Βερσαλλίες.

Τήν ώρα της έπιθεώρησης ό πατέρας και ή θεία του νεαρού ήρωος τόν καμάρωναν καθάλλωρη σ'τ' άλόγ'ό του, σκιμμένοι σ'τό παράθυρο μ'άς γειτονικής κατοικίας...

Σ'έ μ'ά στιγμή τότε ό εύτυχισμένος πατέρας γύρισε και είπε με φωνή τρεμολιασμένη από συγκίνηση σ'την άδελφή του πουλάγαε σιωπρά πλάι του:

- Και ν'ά σκεφθ'ή κανένας, Μάρθα, ότι τ'ό εύλογημένο αυτό παιδί μου δέν ήταν άξιο, σ'έ ήλικία έξη χρόνων, ούτε τ'ό βραστό πούθραξ σ'τις κατσορόλες μου ν'ά ξαφρική!...

'Ο 'Ος πέθανε από φυματίωση, σινεπειά κρουολογήματος, τ'ό 1797.

Ψυχορραγώντας, γύρισε σ'τόν στρατηγό 'Αξερύ και τ'ό είπε, δείχνοντάς του τ'ό γαλλικό στρατάπεδο.

- Πάρε τή θέσι μου... Ξησε... και σ'όσε τήν πατρίδα!...

ΑΠΟ ΤΟΝ ΞΕΝΟ ΤΥΠΟ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΠΟΛΙΤΙΚΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

'Όταν ό διάσημος Γάλλος πολιτικός Άριστέιδης Μπριάν γιόρταζε τήν πεντηκονταετηρίδα της πολιτικής του σταδιοδρομίας, δέχτηκε σ'τό γραφείο του τήν έπίσκεψη ενός άγνώστου, ντυμένου με μ'ά ρόξ κελειμία από μεταξωτό ύφανσμα, ό όποιος τ'ό έννεκρίωσε έναν πάπυρο τυλιγμένο σ'έ ρόλο. 'Ο πάπυρος αυτός έφερε μ'ά μολύβδινη σφραγίδα, βάρος μισού κιλού τούλάχιστον. 'Ο Γάλλος πολιτικός τόν άνοιξε κι' έδιάβασε έκπληκτος τ'ά έξης:

'Εξοχώτατε,
'Η ειρήνη μετά σου! 'Επειδή ή χώρα μας πολλά όφείλει σ'τη φιλική σας προστασία και τήν πολιτική σας φρόνησι, άπεφασίσαμε ν'ά σ'ας άποστείλωμεν τόν σοφότερον ίατρόν μας, γι'ά ν'ά σ'ας διατηρήση επί μακρότατον χρόνον άριστα σ'την ύγεια σας.
'Εγρήθη εν τ'ή πόλει 'Αδδής-Άμπέμια τ'ήν 22 του Μπεργκαμιά 1927.

ΤΑΦΑΡΙ—ΜΑΚΟΝΕΝ

Διάδοχος του θρόνου της Αιθιοπίας.

'Ο Μπριάν κατάλαβε π'ά άμέσως περί τίνος έπρόκειτο, ευχαρίστησε τόν άπεσταλμένο τ'όν Ράξ Τάφαρι και συγχρόνως τ'ό έξέφρασε τή λύπη του, γιατί, πρ'ό τ'ό παρόν τούλάχιστον, δέν είχε ανάγκη των ίατρικών του περιποιήσεων. 'Όστόσο όμως, ό 'Αθρησινός γιατρός έγκραστοάθηκε, σύμφωνα με τ'ες διαταγές π'ό είχε, σ' ένα μέγαρο, κοντά σ'τό σπίτι του Μπριάν. Δέν παρέλειψε δέ, ύστερ' από λίγες ήμέρες, ν'ά έπισκεφθ'ή τόν διάσημο πολιτικό και ν'ά τ'ό δώση τόν αριθμό του τηλεφώνου του γι'ά ν'ά τόν καλή όποτε θ'ά τόν χρειάζ'όταν.

Πέρασαν κάμποσοι μήνες κι' ό Μπριάν Έξαφνα άρρώσθησε βαρεια. 'Η είδησι τ'ής άσθενείας του π'ό έπληρωμαρήθη σ' όλο τόν κόσμο, έφτασε, φυσικά, και σ'τό 'Αδδής-Άμπέμια. Και τότε ό 'Αθρησινός γιατρός Έλαβε εν μέρονος τ'όν Ράξ Τάφαρι ένα τηλεγράφημα, διά τ'ό ύποπτον τ'ό έγνωστοποιείτο ότι τ'ό άπενεμήθη ό τίτλος τ'ό ήγεμονικού ίατρού.

'Η προαγωγή αυτή όμως δέν ευχαρίστησε διάλου τόν 'Αθρησινό δόκτορα. Μή μπορώντας όστόσο ν'ά κάμη κι' άλλ'όπως, δέν έννοούσε π'ά ν'ά ξεκολληθή ούτε στιγμή από τ'ό διαμέρισμα τ'ού άσθενούς Γάλλου πολιτικού. 'Η άγωνία του γι'ά τήν κατάσταση της υγείας τ'ού Μπριάν ήταν άπεριγράπτη. Τρεις φορές τ'ή νύχτα έπήγαινε και Ξιπνούσε τόν θυρωρό ν'ά μάθη γι'ά τήν πρόοδο της άρρώστειας του.

'Όταν π'ά έγινε καλά ό Μπριάν, ό 'Αθρησινός γιατρός δέν έδίστασε ν'ά τ'ό έξομολογήθ'ή τ'ό χτυποκάρδι τ'ού δοκίμασε κατά τ'ή διάκριση τ'ής άσθενείας του. Και είχε δίκιο ό καίμενος ό γιατρός, γιατί σύμφωνα με τ'ά παλαιά αϊθιοπικά έθιμα, οί ήγεμονικοί γιατροί, μετά τόν θάνατό των άσθενών των, πριγκίπων και διασημων πολιτικών άνδρων, τ'ους όποιους έννοσήλευαν, θάβονται μαζύ τους γι'ά ν'ά τ'ους... νοσήλευον και σ'τόν άλλο κόσμο!...

'Ο Μουσσολίνι έχει ιδρύσει πρ'ό άρχετού καιρού τόν ένθικό Σύνδεσμο τ'όν «'Επιτρόπον Έπιρρετίας και Τάξεως». Οί 'Επιτρόποι αυτοί έχουν τ'ό δικαίωμα, μ'άς αντίληφ'όν ένα πολίτην ν'ά προβαίη σ'έ πράξεις π'ού αντίβαινον σ'τις αντίληψεις τ'ού φρασιστικού καθεστώτος, ν'ά έπιβαίνον και ν'ά επαναφέρουν τ'ους παραβάτας σ'την τάξη.

'Ενας λοιπόν από τ'ους 'Επιτρόπους αυτούς διέσχισε πρ'ό ήμερών, πρωί-πρωί, τ'ους δρομικούς της βίλλας Μπτοργκέζε, όταν Έξαφνα διέκρινε έναν κομπό κύριο με άθλητικό παράσημα, ν'ά οδηγ'ή ένα άμαξάκι μαρού, συνοδευόμενος κι' από μ'ά κυρία.

'Ο 'Επίτροπος ένόμισε ότι ή διαγωγή τ'ού κυρίου εκείνου ήταν άνάμοστη γι'ά ένα φασιστή.

'Εκάλεσε, λοιπόν, έναν αξιωματικό της 'Αστυνομίας και τ'ό άνέθεσε ν'ά κάμη σ'τόν περιπατητή εκείνο τ'ες σχετικές παρατηρήσεις. Φαντασθήτε π'ώς τήν έκληξη τ'ού κ. 'Επιτρόπου, όταν άκουσε τόν αξιωματικό ν'ά τ'ό λ'ή:

- Πηγαίνετε ν'ά τ'ό π'ήτε σ'εις ό ίδιος! 'Εγώ ε'μ' έδώ μονάχα γι'ά ν'ά τ'όν φυλάω! Δέν έχω τ'ό θάρρος ν'ά τ'ό κάμω τέτοιες παρατηρήσεις!...

- Μ'ά π'ους είν' αυτός; ρώτησε ό 'Επίτροπος.
- 'Ο Ντοϊτσε! Άπάντ'ος ό αστυνομικός.
Κόκκαλο ό 'Επίτροπος.

Κατηγορούσαν κάποτε τόν Θ. Δηληγιάννη γι'ά τ'ες άθροές άπολύσεις δημοσίων υπαλλήλων π'ού διενεργούσε έρχόμενος σ'την άρχη και τ'ους άθροούς διορισμούς υπαλλήλων φίλων του.

Και ό γρηοός 'Αρκάς άπάντ'ος δροηκοφτά:

- Βεβαίως, βεβαίως... 'Όταν έρχόμ'εθα σ'τά πράγματα, β' άπολύωμεν τ'ους υπαλλήλους των αντίπαλων και θ'ά διορίζωμεν τ'ους ήμετέρους. Π'ώς;...

